

HARE MAJESTEIT ONZE KONINGIN

FEESTZANG

1901 1926

IK BEN EEN ECHTE HOLLANDSCHE — IK houd van onze Koningin.
Wat een land, ons land, waarin je zooveel van je Koningin houdt!

Ik zag verleden een bonk van een kerel, een man met handen als mokers, met een lijf als van een Goliath, met oogen als die van een arend, met de houding van een Vikingkoning.

Toen de Koningin ergens voorbijging en die man en ik stonden te kijken, veegde hij met zijn knuisten in zijn oogen, en een traan, die er in had moeten blijven, rolde op zijn pak.

Als ik nu lees van den watersnood en ik ben genaderd tot aan de tochten van de Koningin in storm en noodweer, in vlet, auto, of te voet op de gevaarlijke, smalle dijkwegen, en de reporter ons vertelt van den aardigen, eenvoudigen Gelderschman, die Haar toeroept: „Nou, wel thuis, Koningin!” dan komt er een prop in mijn keel en het gaat me net als den „Vikingkoning.”

Ze lachen, mijn jongens. „Moeder, waarom bent u nu aangedaan? er zit nu toch niets in die woorden: „Wel thuis, Koningin!””

Ach neen, er zit niets in, niets in om de Koningin te zien voorbijrijden, niets in om „Wel thuis!” tegen Haar te zeggen. Maar er zit alleen dat in, dat we zooveel van Haar houden.

Ik houd van Haar, als Zij zit in Haar gouden koets in het feestelijk gewaad en straks Haar welluidende stem de Troonrede zal voorlezen. Ik houd van Haar, als Zij den echten koninklijken blik heeft bij tijd en wijle, misschien ietwat besloten, misschien ietwat hoog, maar echt koninklijk, wanneer menschen indiscreet of indringerig zijn.

Ik houd van Haar, als Zij zit op het balcon van het oud-historisch gebouw op den Dam en de vertegenwoordigers der provincies van Haar land Haar voorbijtrekken en Zij met onnavolgbare gratie Haar volk toewuift.

Ik houd van Haar, als Zij Haar heilgroet zendt aan Haar volk, als Zij een krans legt op het graf van Haar grooten voorvader.

Ik houd van Haar, als Zij ten feestmale aanzit met het intellect van Haar tijd.

Ik houd van Haar, als Zij (zooals de couranten ons dezen winter vertelden) Kerstfeest viert met Haar eigen onderhoorigen van 't Loo en omstreken en als Landsvrouwe eigenhandig de geschenken ronddoelt.

Ik houd van Haar, als Zij jaarlijks gedeelten van ons land bezoekt, geduldig toespraken aanhoort, vriendelijk bloemen in ontvangst neemt, en overal en aan iedereen het toepasselijke woordje te zeggen heeft, dat een mensch tot aan zijn einde onthoudt.

Maar het meest heb ik van haar gehouden, toen Zij het moederschap weer hoog in eere heeft gebracht, toen Zij Haar kindje, evenals elke gewone moeder, het liefste vond van alles wat ooit de Heere God gemaakt had; toen Zij het Zelf voedde, toen Zij als iedere andere vrouw achter den kinderwagen heeft geloopt, toen Zij stralend van geluk met Haar kindje in de armen Haar portret aan Haar volk zond.

Wat een land, ons land, waarin we zoo van onze Koningin houden!

A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH

In ons heerlijk Holland aan de groote zee klepelen de klokken vroolijkheid en vreë;

Nationale kleuren wapperen in 't blauw met 't aloud Oranje als de band van trouw;

Juichend-blij stemmen jublen hoog en luid voor het Vorst'lijk echtbaar vreugdezangen uit.

* * *

Vorstinne, Prins, Prinses de stille hulde brengt U Uw volk, met U te zaam verblijd; God, die Uw leven met Zijn heil vervulde, heeft tot dit uur U trouwelijk geleid.

Door teisterende stormen en gevaren heeft Hij Uw troon, o Koningin, gespaard, — Ja, andrer macht ging onder in de baren der revolutie-zee. Gij bleef er voor bewaard! —

En Neerlands volk, den wreeden krijg ontkomen, schaart zich vol liefde om Uw huis en troon. Met God is geen gevaar, hoe dreigend ook, te schromen voor volk of Vorstenhuis, voor Vaderland of kroon.

Gij hebt de harten van Uw volk gewonnen, Gij leefdet in zijn ramp en nooden mee, — er is een band van liefde en trouw gesponnen, niet meer te breken door het felste wee.

O Heere, zend Uw Goddelijken zegen Vorstin en volk, zoo aan elkaar verknocht; Blijf Heer Oranje en Nederland genegen en sterk de banden, door Uw Hand gewrocht.

* * *

In ons heerlijk Holland aan de groote zee ligt 't Oranjebootje aan de zilv'ren ree;

't Ruischt er langs de duinen, 't juicht er aan het strand, 't Jubelt allerwegen in het Vaderland.

't Klatert langs de stroomen, 't galmt langs bosch en beemd: „'t Vorstlijk zilvren echtbaar blijf' nog lang vereend.”

H. W. AALDERS

